

Arrest

nr. 61 942 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. VINOIS, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Shkodër.

U vroeg voor het eerst asiel in België op 6 juni 2006. Op 21 juni 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf welke op 30 juni 2006 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag in een bloedwraak verwickeld te zijn nadat uw vader op 15 september 1997 S.Y.(...) had doodgeschoten toen deze uw vader probeerde te overvallen.

Op 24 juli 2006 vroeg u voor de tweede keer asiel in België. Op 26 juli 2006 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag in overweging te nemen.

U werd na uw tweede asielaanvraag gerepatriëerd naar Albanië.

In juni 2008 verliet u opnieuw Albanië, richting Zweden waar u op 10 juni 2008 asiel vroeg. Aangezien België verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag werd u op 16 januari 2009 naar België gebracht.

Op 19 januari 2009 diende u voor de derde maal een asielaanvraag in.

U verwees weer naar de bloedwraakkwestie die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag had aangehaald.

Sinds 2007 was u ook lid van de Socialistische Partij (SP) en van "Mendimi Djathtë Liberal". De familie die een bloedwraak jegens u heeft uitgeroepen zou nauwe banden hebben met de Democratische Partij (DP). U stelde dat uw woning beschoten werd.

Op 24 december 2009 werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen onder meer omdat er geen bewijskracht kon gegeven worden aan het door u neergelegde attest van Nationale Verzoeningscommissie 'Moeder Theresa'. Op 9 april 2010 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 30 april 2010 werd u in Frankrijk aangehouden in het kader van een identiteitscontrole. Op 27 mei 2010 werd u teruggebracht naar België.

Op 31 mei 2010 diende u een vierde asielaanvraag in. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen en op 20 juni 2010 werd u naar Albanië gerepatrieerd.

Op 10 januari 2011 diende u een vijfde asielaanvraag in.

Ditmaal verklaarde u van joodse origine te zijn en voegde u het Hebreeuws toe aan uw gesproken talen. Verder voegde u een nieuw vluchtrelaas toe aan uw eerdere verklaringen.

In augustus 2000 zou u in Shkodër ruzie gekregen hebben op café. Iemand zou u met een mes in uw hand gestoken hebben en uw vriend G.T.(...) zou in het café op deze persoon hebben geschoten. Daarop zouden jullie weggevlucht zijn naar de woning van G.(...). Zijn woning werd echter omsingeld door de politie. U slaagde erin om te vluchten via het huis van uw oom dat ernaast ligt samen met L/T/(...), de broer van G.(...).

De vader van G.(...), B.T.(...), werd doodgeschoten door de toenmalige chef van de misdaadpolitie, P.P.(...) en ook A.Z.(...) de politiechef werd gedood. G.T.(...) werd opgepakt en veroordeeld voor de moord op A.Z.(...). Hij verblijft nog steeds in de gevangenis.

De autoriteiten zijn niet op de hoogte van uw betrokkenheid in deze zaak.

In 2001 probeer A.T.(...) P.P.(...) te vermoorden omdat hij de dood van zijn vader wou wreken. P.(...) overleefde echter en emigreerde naar de Verenigde Staten. A.(...) werd opgepakt en veroordeeld.

Begin november 2010 toen u na uw repatriëring in Shkodër verbleef kregen G.(...) en A.(...) penitentiair verlof om hun moeder te bezoeken. Enkele dagen voor het bezoek zou de moeder van G.(...) en A.(...) u gebeld hebben. Ze zou u gevraagd hebben om op het moment van het bezoek naar het huis van uw oom te gaan om zo A.(...) te helpen ontsnappen. U zou toegestemd hebben en u hielp A.(...) om in de tuin van uw oom te klimmen en daarna zou u hem via de woning van uw oom naar een vluchtauto gebracht hebben. G.(...) keerde gewoon terug naar de gevangenis.

De politie startte een zoekactie maar A.(...) werd niet gevonden.

U werd nooit ondervraagd of verdacht omwille van uw betrokkenheid bij de ontsnapping.

Enkele dagen later zou de moeder van A.(...) u gecontacteerd hebben. Ze zou u een brief hebben overhandigd van A.(...). Deze zou u gevraagd hebben om hem te helpen met zijn vendetta tegen de familie P.(...).

Hij zou gewild hebben dat u hem hielp om iemand van de familie P.(...) te vermoorden. U zou echter niet van plan geweest zijn om criminele feiten te plegen en u zou 10.000 euro hebben gegeven aan de moeder van A.(...). U zou haar gezegd hebben dat u later over het andere voorstel zou praten.

Daarop vluchtte u naar de stad Vlorë en vandaar verliet u Albanië. Onderweg naar België verbleef u nog enige tijd in Italië.

Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u dat A.(...) de autoriteiten op de hoogte heeft gebracht van uw aandeel in zijn vlucht.

Verder vreest u bloedwraak vanwege de familie T.(...) omdat u A.(...) niet wou helpen om een moord te plegen op een lid van de familie P.(...).

In België kende u problemen met andere Albanezen.

Op 20 februari 2011 was u per trein op weg naar Oostende. Onderweg stapte u af in Sint-Niklaas en u had daar een ontmoeting met een zekere A.(...) en een zekere T.(...) die u van ergens kende.

T.(...) bood aan om u per wagen naar Oostende te brengen. Onderweg stopte hij en er kwam een andere wagen in de buurt staan. Personen in de andere wagen probeerden u te kidnappen en brachten u steekwonden toe. Ze lieten u achter aan de kant van de weg. Een voorbijganger belde een ziekenwagen. U diende een klacht in bij de lokale politie van Sint-Niklaas en u legde een kopie neer van uw verklaringen bij de politie.

Op 20 maart 2011 vermoordde A.T.(...) in Shkodër G.(...) en N.(...), twee broers van P.P.(...). Hij werd opgepakt en verblijft momenteel in de gevangenis.

Op 4 april 2011 werd u opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Vottem.

Op 6 april 2011 kwam de gerechtelijke politie van Dendermonde u daar ondervragen over het incident van 20 februari 2011.

U legde een kopie neer van uw verklaringen tav de politie.

U verklaarde dat u gelooft dat u in België geïnterviewd werd omwille van uw betrokkenheid in de zaak Z.(...)/T.(...)/P.(...).

U voegde daarna toe dat u ook vreest dat de familie P.(...) een vendetta tegen u zal starten.

Door al deze gebeurtenissen en naar aanleiding van uw tweede repatriëring zou u angstig zijn en lijden aan stress.

U beschikt over een kopie van een krantenartikel over de moord op de broers P.(...) door A.T.(...), een kopie van de verklaringen die u aflegde ten aanzien van de lokale politie van Sint-Niklaas en de gerechtelijke politie van Dendermonde, en een standaard medische vragenlijst bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties en een geneesmiddelenvoorschrift.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam.

Uw tweede aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

In het kader van uw derde aanvraag nam het Commissariaat-generaal opnieuw een weigeringsbeslissing omdat er geen enkele geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de bloedwraak met de familie Y.(...), onder meer omdat er geen bewijskracht kon gegeven worden aan het door u neergelegde attest van Nationale Verzoeningscommissie 'Moeder Theresa'.

Na het einde van de procedure bij het Commissariaat-generaal legde u twee documenten neer die alsnog uw relaas zouden moeten staven, namelijk een attest van de SP waarin verklaard wordt dat u voorzitter was van de commissie van de SP in een kiesbureau, en een attest afgeleverd door de politie van Shkodër op 25 december 2009 waarin verklaard wordt dat uw woning beschoten werd en dat er een onderzoek gevoerd wordt.

Deze kunnen de voorgaande beoordeling van bedrieglijkheid niet wijzigen.

Ook aan deze documenten kan immers geen enkele bewijswaarde toegekend worden onder meer omdat de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen.

Zo zou u de functie van voorzitter van de socialistische organisatie van het kiesbureau 246 vervuld hebben tijdens de verkiezingen van juni 2009. In het attest wordt tevens vermeld dat u deelgenomen heeft aan het electorale proces (CGVS, p. 3 t/m 5). U zou ook politiek actief geweest zijn en meetings gehouden hebben in uw woning (CGVS, p.4 en 5).

U bent in het jaar 2009 echter niet één keer in Albanië geweest maar u verbleef gedurende dat volledige jaar onafgebroken in België (CGVS, p.4).

Gevraagd hoe dit te rijmen valt met de inhoud van het attest, antwoordde u dat u reeds in 2007 werd verkozen voor bovenvermelde functie en dat een vervanger deze uitvoerde.

Dit is geen aannemelijke uitleg.

Bovendien maakte u in het kader van uw derde asielaanvraag geen enkele melding van deze verkiezingen en uw politieke activiteiten. U verklaarde enkel dat u lid was van de SP en geen functie had (CGVS derde aanvraag dd 25 maart 2009, p. 10 en 11).

Uw verklaring voor deze nalatigheid, namelijk dat deze feiten u destijds ontsnapt waren en dat u was vergeten deze te vermelden, is onvoldoende ter verantwoording van uw nalatigheid.

Uit het attest van de politie van Shkodër kan dan weer enkel afgeleid worden dat onbekenden op 2 augustus 2007 met vuurwapens in de richting van uw woning hebben geschoten.

Enig verband met een vete met de familie Y.(...) kan hier geenszins uit afgeleid worden.

In dit attest wordt tevens vermeld dat de politie een onderzoek startte naar deze ernstige feiten.

U zou na 2007 echter nooit meer geïnformeerd hebben naar de stand van zaken van het onderzoek (CGVS, p. 3). Nochtans heeft uw familie meer dan twee jaar na de feiten de politie wel nog gecontacteerd voor het verkrijgen van het attest.

Uw vierde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

In het kader van uw vijfde asielaanvraag wijzigde u uw verklaringen.

Zo stelde u plots van joodse origine te zijn. Uw overgrootvader en grootvader zouden tijdens de Tweede Wereldoorlog vanuit Duitsland naar Albanië gevlucht zijn en zich daar gevestigd hebben en hun familienaam hebben veranderd (CGVS, p.6).

Gevraagd naar de relevantie hiervan voor uw asielaanvraag, antwoordde u dat u niet denkt dat uw origine enige relevantie heeft maar dat u hoopt dat u toch een beetje zult worden geholpen (CGVS, p. 6).

Een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omwille van uw joodse origine kan dan ook niet worden weerhouden.

Evenmin maakte u aannemelijk dat u omwille van uw origine een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarenboven zijn uw verklaringen betreffende uw joodse origine zelfs allerminst geloofwaardig.

Zo maakte u daar in het kader van uw eerste drie asielaanvragen geen enkele melding van.

Toen u in het kader van uw derde asielaanvraag naar uw etnische origine gevraagd werd antwoordde u Albanees (DVZ derde aanvraag, vraag 6).

In het kader van uw vierde asielaanvraag verklaarde u een Duitse jood te zijn (DVZ vierde aanvraag, vraag 6) en tijdens uw vijfde aanvraag voegde u nog het Hebreeuws toe aan uw gesproken talen (DVZ vijfde aanvraag, vraag 8).

U kon echter niet antwoorden op enkele elementaire vragen over het jodendom en joodse tradities. Hoewel u verklaarde niet praktiserend te zijn maar enkele respecterend kan er toch verwacht worden dat u iets weet te vertellen over uw origine (CGVS, p. 5).

U verklaarde dat u de Bijbel leest maar gevraagd naar de Hebreeuwse benaming van heilige geschriften van de joden bleef u enkel antwoorden met de Bijbel (CGVS, p. 5). De Hebreeuwse benaming voor de Bijbel 'Tenach' vermeldde u echter niet en de namen van de voornaamste joodse heilige boeken zoals de 'Thora', de 'Misjna' en de 'Talmoe'd' vermeldde u evenmin. Gevraagd naar joodse feestdagen in het algemeen en de wekelijkse joodse rustdag moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 5 en 6). Wat de oorspronkelijk joodse en/of Duitse familienaam was van uw (over)grootouders wist u evenmin (CGVS, p. 6 en 7). Gevraagd naar specifieke regels ivm voedsel en drank antwoordde u verkeerdelijk dat joden alles eten en drinken hetgeen niet strookt met de werkelijkheid (CGVS, p. 6).

Als volgende nieuwe element stelde u dat u in augustus 2000 aanwezig was tijdens de moord op politiechef A.Z.(...) en B.T.(...). U zou bevriend geweest zijn met G.(...), die veroordeeld werd voor de moord op A.(...). Een op diezelfde dag door u veroorzaakte caféruzie zou de oorzaak zijn geweest van de schietpartij. De vader van G.(...) en A.(...) werd vermoord door de toenmalige chef van de misdaadpolitie, P.P.(...). A.(...) de broer van G.(...) startte een vendetta tegen de familie P.(...).

Na uw repatriëring in 2010 zou u A.(...) tijdens zijn penitentiair verlof geholpen hebben om te ontsnappen.

Na zijn ontsnapping vermoordde A.(...) de twee broers van P.(...) en werd hij terug opgepakt (CGVS, p. 7 t/m 12).

U vreest wraak vanwege de familie T.(...) omdat u A.(...) niet geholpen had bij zijn wraakactie hoewel hij u dit expliciet gevraagd had.

Verder vreest u dat leden van de familie P.(...) een vendetta tegen u zouden kunnen starten als ze zouden vernemen dat u A.(...) heeft helpen ontsnappen.

Ten slotte vreest u dat A.(...) de autoriteiten zal inlichten over uw aandeel in zijn ontsnapping en dat u hiervoor zult worden opgesloten (CGVS, p. 20).

In het kader van uw eerste drie asielaanvragen repte u echter met geen woord over deze zaak.

Pas bij uw vierde asielaanvraag maakte u hier voor de eerste keer melding van.

Gevraagd waarom u dit voordien niet vermeldde, antwoordde u dat u een fout maakte, dat u veel problemen had in Albanië en dat er niemand naar u luistert hetgeen bezwaarlijk als uitleg kan aanvaard worden voor uw nalaten om gedurende drie asielaanvragen niet te vertellen dat u de oorzaak zou zijn van het incident dat leidde tot de moord op de in Albanië alom bekend politiechef A.Z.(...) (CGVS, p. 7).

Daarnaast leverde u geen enkel begin van bewijs van uw aanwezigheid tijdens de moord op A.Z.(...) en uw verdere betrokkenheid in bovenvermelde zaak.

Ten slotte dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die uw relaas verder ondermijnen.

Zo situeerde u de moord op A.Z.(...) aanvankelijk in het jaar 2001 (DVZ vierde aanvraag, vraag 36 en DVZ vijfde aanvraag, vraag 37).

De ontsnapping van A.T.(...) situeerde u op een weekdag begin november 2010 (CGVS, p. 10 en 11). In werkelijkheid ontsnapte hij reeds begin oktober op een zaterdag of zondag.

Over de ontsnapping van A.T.(...) werd trouwens uitvoerig bericht in de Albanese media. Er werd een gerechtelijk onderzoek gestart tegen de politiemannen die hem escorteerden en de gevangenisdirecteur werd ontslagen.

Gezien er duidelijk een grondig onderzoek werd gevoerd naar de omstandigheden van zijn vlucht is het allerminst aannemelijk dat er nooit vermoedens zijn gerezen over uw betrokkenheid.

Eveneens allerminst aannemelijk is uw bewering als zou A.T.(...) uw hulp gevraagd hebben om het bloed van zijn vader te wreken (CGVS, p. 13 en 14). U behoort immers niet tot de familie T.(...).

Bloedwraak is immers een vete tussen twee families of clans waarbij leden van één familie leden van een andere familie of clan doden als vergeldingsmaatregel volgens de regels van het gewoonrecht. Gelet op bovenstaande kan er geen enkele geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u betrokken zijn bij de zaak Z.(...)/T.(...)/P.(...).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen.

Uit de kopies van de verhoorverslagen van de politie van Sint-Niklaas en de gerechtelijke politie van Dendermonde blijkt enkel dat u in België het slachtoffer werd van geweldpleging en hiervoor een klacht indiende, hetgeen niet betwist wordt. De verhoorverslagen bevatten enkel uw versie van de feiten, het gaat louter om uw eigen verklaringen tov de politie.

Hieruit kan dus allerminst afgeleid worden dat de geweldpleging waarvan u in België het slachtoffer werd gelinkt zou zijn aan problemen in Albanië.

Het Commissariaat-generaal beschikt in deze zaak enkel over uw verklaringen en uw versie van de feiten en kan dan ook geen uitspraak doen over de precieze omstandigheden waarin u werd aangevallen.

Het feit dat u bij de politie van Elsene een klacht indiende wegens het verlies van uw bijlage 26 wordt door ons evenmin betwist.

Het verslag van de dienst spoedgevallen en de bevestigingen van afspraken in het Jan Palfijn ziekenhuis in Merksem bevestigen enkel dat u medische verzorging kreeg naar aanleiding van bovenvermeld incident hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken.

Het krantenartikel handelt over de moorden op de gebroeders P.(...) door A.T.(...) en geeft verdere achtergrondinformatie in deze zaak maar heeft geen enkele betrekking op u persoonlijk. Uw naam wordt daar trouwens nergens in vermeld.

In de standaard medische vragenlijst bestemd voor de dienst humanitaire regularisaties ingevuld door dokter B.(...) wordt vermeld dat u lijdt aan post traumatische stress.

De inhoud van dit attest is echter tegenstrijdig met de door u afgelegde verklaringen. Zo stelde u dat u psychische problemen heeft gekregen na uw tweede repatriëring naar Albanië en dat deze veroorzaakt zouden zijn door deze repatriëring en door stress veroorzaakt door A.(...) vraag om hem te helpen bij zijn wraakactie (CGVS, p. 17).

In het attest wordt echter vermeld dat uw psychische toestand veroorzaakt is door de problemen in 1997 toen uw vader een lid van de familie Y.(...) zou vermoord hebben.

Er kan dan ook geen enkele bewijskracht worden gehecht aan de inhoud van deze medische vragenlijst noch aan uw psychische problemen.

U verklaarde immers na uw repatriëring in Albanië behandeld te zijn omwille van deze psychische problemen maar u legde hiervan geen enkel bewijs neer. U zou er medicatie genomen hebben maar u weet niet welke en gevraagd naar de naam van uw arts in Albanië moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16 en 17). In België zou u ook medicatie nemen maar u kon deze evenmin bij naam noemen (CGVs, p. 17). U beschikte ten slotte over een origineel geneesmiddelenvoorschrift afgeleverd in België hetgeen er op zou kunnen wijzen dat u de daarop voorgeschreven medicatie niet bent gaan kopen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 mei 2011 een schending aan van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6 voorlaatste alinea en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 195, 196 en 197 van het “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”, van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht, en van de regels die de bewijslast bepalen voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek. Verzoeker roept ook een manifeste appreciatiefout in.

Verzoeker laat gelden dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”, onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden

zijn om de status te weigeren en heeft de met het verhoor belaste persoon de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van het dossier te interpreteren.

Hij stelt dat de commissaris-generaal in casu een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor verzoeker meest nadelige interpretatie te weerhouden, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen van verzoeker die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van het relaas van verzoeker. Hierdoor wordt, aldus verzoeker, tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

Wat betreft de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent het attest van de PS partij, legt verzoeker uit dat hij bij het verhoor niet dieper inging op zijn betrokkenheid bij voormelde partij omdat hij op dat moment geen grote problemen gekend had omwille van zijn inzet voor de partij. Hij stelt dat het attest van de PS geenszins in strijd is met de werkelijkheid; hij houdt voor werkelijk de functie bekleed te hebben van voorzitter van het kiesbureau 246 aangezien hij in de periode vóór zijn vlucht, gedurende de pre-electorale periode, heel erg actief was.

Het attest van de politie toont volgens verzoeker drie zaken aan: namelijk dat zijn huis werd beschoten, dat hij bescherming is gaan zoeken bij zijn nationale autoriteiten en dat de autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden. Hij wijst er op dat de commissaris-generaal dit attest niet van valsheid beticht, zodat hieraan dus maximale bewijswaarde moet gehecht worden. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en meent dat de regels die de bewijslast regelen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek en rubrieken 195, 196 en 197 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", geschonden zijn. Verder voert hij aan dat hij en zijn familie wel degelijk belangstelling toonden in de vooruitgang van het onderzoek; dit wordt aangetoond door het feit dat ze het attest aan de politie gevraagd hebben.

Verzoeker werpt aangaande het medisch getuigschrift op dat "*Verweerder schijnt enkel de helft van het medisch attest gelezen te hebben*". Volgens hem zijn de gevolgen van de veelvuldige stresserende gebeurtenissen die hij meegemaakt heeft, belangrijk en niet de precieze oorzaak van de posttraumatische stress. Hij herhaalt dat hij steeds onder stress heeft geleefd.

Hij stelt dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij aangevallen werd in België en dat hij ten gevolge hiervan medicatie nodig had. Hij meent dat de bewijskracht van dit attest dan ook erkend dient te worden. Hij verwijst ook hier naar rechtspraak van de Raad van State en is van oordeel dat de regels die de bewijslast regelen (zie hoger) geschonden zijn.

Volgens verzoeker dient artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet toepassing te vinden.

Verzoeker voert aan dat het volkomen normaal is dat zijn naam niet vermeld wordt in -de kopie van- het krantenartikel over de moord op de broers P.; dit artikel komt zijn relaas versterken dat volgens hem werkelijk gebeurd is.

Verzoeker volhardt dat hij van joodse origine is en stelt dat hij hierdoor in zijn land kans loopt op discriminatie en om minder te worden geholpen. Dat hij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal niet op alle "theoretische" vragen omtrent zijn religie kon antwoorden, wijt hij aan het feit dat hij niet praktiserend is.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift een fax kopie toe van een handgeschreven stuk, vergezeld van een vertaling naar het Frans, waarin hij zijn problemen in zijn land uiteenzet en benadrukt dat hij zich aldaar ongemakkelijk voelt omwille van zijn origine.

Verzoeker vermeldt dat hij zijn problemen in verband met de families Z. en T. in zijn vorige asielaanvragen niet vermeldde omdat hij op dat ogenblik omwille van deze problemen geen vervolging vreesde in zijn land; deze problemen waren toen "*volkomen irrelevant*".

Nu zijn het volgens hem nieuwe elementen die niet eerder aangebracht hadden kunnen worden.

Hij stelt verder dat hij wel degelijk op de hoogte is van veel details over de moord van Z. en zijn betrokkenheid in de zaak Z., T., P. Hij voert aan dat hij op het Commissariaat-generaal lang werd ondervraagd en dat er veel tegenstrijdigheden hadden opgeworpen kunnen worden. Zijn verklaringen dat A. op een weekdag begin november ontsnapte terwijl het begin oktober op een zaterdag of zondag was, is naar zijn mening niet essentieel; bovendien zo stelt hij, is het onmogelijk om zijn aanwezigheid op een dergelijk moment aan te tonen.

Hij verklaart dat hij zich discreet gedroeg en dat hij, tot hiertoe, niet door de autoriteiten is gevonden, wat volgens hem duidelijk aangeeft in welke mate de autoriteiten hem zouden kunnen beschermen als ze nog niet in staat blijken om een medeplichtige op te sporen in een zaak waarover in de media bericht werd.

Verzoeker verklaart dat A. hem om hulp heeft gevraagd omdat hij de oorzaak is van de hele zaak.

Verzoeker wijst er nog op dat bij de beoordeling van bewijselementen een zekere mildheid aan de dag dient gelegd te worden. Verklaringen die precies zijn en geen tegenstrijdigheden bevatten, dienen als geloofwaardig aangenomen te worden. Hij haalt in dit verband rechtspraak aan van de Raad.

Verzoeker meent dat er toepassing moet gemaakt worden van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet.

Hij benadrukt in dit verband dat de klacht die hij heeft ingediend bij de politie naar aanleiding van geweldsdaden op zijn persoon in Sint-Niklaas op 22 februari 2011, nog in onderzoek is, en dat het resultaat van dit onderzoek van groot belang is in de evaluatie van zijn relaas; daarom moet volgens hem de bestreden beslissing vernietigd worden met verbod voor de commissaris-generaal om een beslissing te nemen vooraleer dit onderzoek afgerond is.

Verzoeker stelt daarbij nog dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de *“individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker”* en verwijst naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Hetgeen voorafgaat, moet volgens verzoeker leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat van hem de vluchtelingenstatus erkend wordt, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich voor zijn vijfde en huidige asielaanvraag deels baseert op het asielaanvraag als aangevoerd in het kader van zijn eerdere asielaanvragen.

Voor wat betreft verzoekers problemen in verband met de bloedwraak zoals aangevoerd tijdens zijn eerdere asielaanvragen, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 24 december 2009 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 41.659 van 16 april 2010 van de Raad, besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn vijfde en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr.

167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De door verzoeker aangevoerde schendingen van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* en van artikel 57/6, voorlaatste alinea, van de vreemdelingenwet zijn als middel onontvankelijk.

De omschrijving *“beginsel van behoorlijk bestuur”* is te vaag om onontvankelijk te zijn; verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden. Ook laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de bevoegdheden van de commissaris-generaal omschrijft, zou geschonden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van bepaalde rubrieken uit de *“UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”*, wijst de Raad er op dat deze procederegids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Daar waar verzoeker de schending inroept van de regels die de bewijslast bepalen, voorvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, wijst de Raad er op dat voormelde artikelen betrekking heeft op procedures voor Hoven en Rechtbanken.

Gezien de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure betreft, maar een administratieve procedure, is de verwijzing naar de regelgeving zoals voorzien in het Burgerlijk en Gerechtelijk Wetboek, niet dienstig.

2.6. De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal voor hem telkens de meest nadelige interpretatie weerhoudt, zonder rekening te houden met bepaalde van zijn verklaringen die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn asielrelaas, acht de Raad geen dienstig verweer. Verzoeker duidt immers niet aan met welke van zijn verklaringen de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerdere asielaanvragen, te herstellen.

Zo stelt de Raad aangaande -de fotokopie- van het attest van de partij PS vast dat verzoeker er niet in slaagt de inhoud van dit attest te verzoenen met zijn verklaringen.

Zijn uitleg dat hij *“werkelijk de functie van voorzitter van het kiesbureau 246 bekleedt aangezien hij in de periode vóór zijn vertrek gedurende het pre-electoraal proces, heel erg actief was”* is volgens de Raad niet meer dan een gekunstelde post-factum verklaring waaraan geen geloof wordt gehecht.

Naar de verklaringen van verzoeker (zie verhoorverslag van 11 april 2011, p.4) gaat het om de -functie van voorzitter van het kiesbureau 246- verkiezingen van juni 2009; uit de verklaringen van verzoeker (zie voormeld verhoorverslag, p. 4) blijkt echter dat hij in 2009 niet in Albanië was gezien hij dat hele jaar onafgebroken in België verbleef.

Aldus wordt geen geloof gehecht noch aan verzoekers uitleg dat hij gedurende het pre-electorale proces heel erg actief was, noch aan de stelling in het attest dat verzoeker *“een van de beste en bekwaamste activisten (was) wat betreft het organisatiewerk van de Partij in dit stembureau”* en dat hij *“actief deel(nam) aan alle verkiezingen”*.

Ook moet worden vermeld dat verzoekers verklaringen -in het kader van zijn derde asielaanvraag (zie het verhoorverslag van 25 maart 2009, p. 10)- dat hij enkel lid was van de SP en geen bijzondere functie had binnen de partij zich keren tegen de inhoud van bedoeld attest.

Het argument van verzoeker *“dat hij niet dieper inging op zijn implicaties in de PS partij omdat hij op dat moment geen grote problemen gekend had omwille van zijn inzet voor de partij”*, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

De Raad stelt verder vast dat het verweer van verzoeker aangaande de fotokopie van het attest van de politie van Shkodër, volledig voorbij gaat aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er uit voormeld attest geen enkel verband met een vete met de familie Y. kan worden afgeleid. Dergelijk document waarin enkel een niet nader gespecificeerd schietincident wordt vermeld, kan niet, in

tegenstelling tot wat verzoeker stelt, als bewijs beschouwd worden voor de voorgehouden vete met de familie Y..

In het attest wordt ook vermeld dat de gerechtelijke politie en de misdaadpolitie omtrent deze zaak een onderzoek geopend hebben en dat de procureur van de regio Shkodër dit voorval aan het onderzoeken is. Deze gegevens maken de bewering van verzoeker "*dat er door deze autoriteiten geen effectieve bescherming geboden kan worden*", waardeloos.

Het loutere feit dat verzoekers familie dit attest heeft aangevraagd, neemt bovendien niet weg dat verzoeker zelf verklaarde (zie het verhoorverslag van 11 april 2011, p. 3), na 2007 niet meer te hebben geïnformeerd naar de stand van zaken in het onderzoek wat duidelijk wijst op een gebrek aan belangstelling van aard om de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging aan te tasten. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat het attest het bewijs is van zijn belangstelling, verklaarde verzoeker zelf (zie voormeld verhoorverslag, p. 3) dat het attest slechts werd aangevraagd "*omdat jullie (lees: het Commissariaat-generaal) ernaar vroegen*".

Aangaande de "nieuwe" elementen die verzoeker in het kader van zijn vijfde en huidige asielaanvraag aan zijn eerdere verklaringen heeft toegevoegd, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers vermeende joodse origine in casu irrelevant is, nu hij zelf verklaarde niet te denken dat zijn origine enige relevantie heeft (zie voormeld verhoorverslag, p. 6).

Bovendien kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vermeende joodse origine; de Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Wat betreft het feit dat verzoeker in zijn vorige asielaanvragen de vermeende problemen in verband met de families Z. en T. niet vermeld heeft, omdat hij toen, aldus verzoeker, hierdoor nog geen problemen had, dient er op gewezen te worden dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat A.Z. een alom bekende politiechef in Albanië was. Indien verzoeker werkelijk aan de oorsprong zou liggen van het incident dat leidde tot de moord op deze politiechef, dan is het inderdaad onvoorstelbaar dat verzoeker daar in het kader van zijn eerste drie asielaanvragen met geen woord over repte.

Weliswaar verklaart verzoeker thans dat deze zaak pas ernstig werd toen hij voor de laatste keer naar zijn land terugkeerde, maar het is voor de Raad ongeloofwaardig dat verzoeker gebeurtenissen die zich in 2000 en 2001 voordeden, waarbij meerdere mensen de dood vonden en waarbij verzoeker, volgens zijn verklaringen rechtstreeks betrokken was, niet zou hebben vermeld in het kader van een eerdere asielaanvraag.

Er wordt ook op gewezen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan leveren van zijn aanwezigheid tijdens de moord op A.Z. en zijn verdere betrokkenheid bij deze zaak.

Dat verzoeker van bepaalde details over het incident op de hoogte is, mag niet verbazen nu, zoals verweerder er in zijn nota terecht op wijst, hierover uitvoerig in de media werd bericht. Indien verzoeker werkelijk betrokken was bij de ontsnapping van A.T., dan kan echter minstens van verzoeker worden verwacht dat hij deze gebeurtenis chronologisch juist kan situeren en weet of het op een weekdag dan wel in het weekend plaatsvond. Deze in de aangevochten beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid vindt zijn grondslag in het administratief dossier en heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Waar verzoeker opmerkt dat de autoriteiten niet in staat blijken te zijn om "*in een door de media geïnvesteerde zaak een medeplichtige (bedoeld wordt: verzoeker) te vinden*", merkt de Raad op dat verzoeker zich hier louter beperkt tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die de motivering ter zake weerleggen. De Raad acht dit geen dienstig verweer.

Verweerder is terecht de mening toegedaan dat de verzoeker hier de verkeerde conclusie uit trekt; de vaststelling in de bestreden beslissing geeft immers niet "*duidelijk aan in welke zin verzoeker bescherming van zijn autoriteiten zou kunnen genieten*", maar wijst er eerder op dat verzoekers beweerde betrokkenheid bij deze incidenten verzonnen is.

Inzake verzoekers opmerking dat het gemakkelijk te verklaren is waarom A. zijn hulp zocht om wraak te nemen op de familie P., wijst verweerder er terecht op dat dit niet wegneemt dat de door verzoeker

geschetste gang van zaken niet strookt met de vaststelling dat bloedwraak in Albanië een vete inhoudt tussen twee families of clans waarbij leden van één familie, leden van een andere familie of clan doden als vergeldingsmaatregel volgens de regels van het gewoonterecht. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift overigens niet.

De verklaringen van een kandidaat-vluchteling kunnen inderdaad een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, doch op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval. Daar waar verzoeker rechtspraak aanhaalt, merkt de Raad op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. Verzoeker kan zich hier dan ook niet op beroepen.

De verklaringen van verzoeker zijn ongeloofwaardig; het neergelegde krantenartikel over de moord op de broers P. door A.T. kan de ongeloofwaardigheid niet herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende functie en vermogen niet een ongeloofwaardig relaas geloofwaardig te maken. Daarenboven heeft, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, het artikel geen betrekking op verzoeker persoonlijk en wordt zijn naam er nergens in vermeld. Het is trouwens niet deze moord op zich die in twijfel getrokken wordt, maar wel de persoonlijke betrokkenheid van verzoeker bij dit incident.

Het handgeschreven stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kan zijn relaas evenmin ondersteunen. Dit stuk is immers opgesteld door verzoeker zelf en een dergelijk document kan dan ook niet als een objectief bewijsstuk beschouwd worden.

De Raad stelt vast dat wat betreft de medische vragenlijst, verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en tot het uiten van kritiek.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn verweer "*Verweerder schijnt enkel de helft van het medisch attest gelezen te hebben. Het belangrijkste hier is niet de precieze oorzaak van de post traumatische stress maar eerder de gevolgen van de veelvuldige stresserende gebeurtenissen die hij reeds meegemaakt heeft*" aldus in gebreke blijft.

Het blijft dan ook vaststaan dat de inhoud van dit attest tegenstrijdig is met de door verzoeker afgelegde verklaringen en dat het aldus niet aannemelijk is dat verzoekers psychische problemen te wijten zijn aan de gevolgen van zijn beweerde moeilijkheden. Het medische attest kan geenszins verzoekers asielrelaas aantonen en aldus evenmin een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn. Het feit dat verzoeker in België het slachtoffer werd van geweldplegingen en hiervoor een klacht heeft ingediend bij de politie, doet hieraan geen afbreuk.

Gezien aan verzoekers beweerde problemen in zijn land van herkomst geen geloof kan worden gehecht, is het eveneens ongeloofwaardig dat deze aan de basis zouden liggen van de gewelddaden op verzoeker in februari 2011 in Sint-Niklaas.

De Raad ziet dan ook geen enkele reden om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen in afwachting van een verder onderzoek naar deze feiten.

Uit verzoekers verklaringen doorheen de verschillende gevoerde asielprocedures blijkt slechts zijn volhardendheid om aan de hand van telkens nieuwe verklaringen de asielprocedure in zijn voordeel aan te wenden; verzoeker is er evenwel niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet gezien verzoeker niet in het minst aantoonde reeds vervolgd te zijn of reeds ernstige schade te hebben ondergaan.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing die duidelijk rekening houden met de "individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker" en die in voorliggend verzoekschrift niet afdoende weerlegd worden, kan geen schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot

regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, worden volgehouden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het voormeld Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend. Voormeld artikel alsmede artikel 48/5 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

2.7. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Derhalve kan ook de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, niet worden toegekend.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit blijkt dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 11 april 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE